

Ἀπολογία Ἰωάννου Ὀρλάνδου καὶ Ἀνδρέου Λουβριώτου εἰς τὴν κατ' αὐτῶν ἀπόφασιν τοῦ Συνεδρίου περὶ τῶν ἐν Δουδίῳ διαπραγματευθέντων δύο Ἑλληνικῶν δανείων κατὰ τὰ 1824 καὶ 1825 ἐν Ἀθήναις 1840.

Τὸ βιβλίον τοῦτο καὶ διὰ τὸ ἀντικείμενον περὶ τοῦ ὁποίου πραγματεύεται καὶ διὰ τὰ οὐσιώδη ἔγγραφα τὰ ὁποῖα περιέχει, εἶν' ἐν ἑκ τῶν πολυτιμότερων βοηθημάτων ἀφ' ὅσα ἄχρι τοῦδε χάριν τῆς ἱστορίας τῆς ἐπαναστάσεώς μας ἐδημοσιεύθησαν. Ἐννοεῖται ὅτι μῆτε ἔργον ἡμῶν εἶναι, μῆτε σκοπὸν ἔχομεν νὰ ἐπιφέρωμεν ἐνταῦθα κρίσιν περὶ τοῦ ζητήματος τὸ ὁποῖον διὰ τῆς ἀπολογίας ταύτης ὑπεβλήθη εἰς τὸ ἀρμόδιον δικαστήριον καὶ εἰς τὴν κοινὴν γνώμην. Περιοριζόμεθα μόνον εἰς τὸ νὰ εὐχαριστήσωμεν τοὺς ἐκδότας διότι ἔφερον εἰς φῶς πολλὰ δημόσια ἔγγραφα τὰ ὁποῖα θέλου ἐκκρινῆσαι οὐκ ὀλίγα ἄχρι τοῦδε ἀσαφῆ πράγματα, καὶ ἐξηγήσας τὴν ἄχρι τοῦδε παρεξηγουμένην ἐπισήμων τινῶν ἀνδρῶν διαγωγὴν. Ὀφελούμεθα δὲ ἀπὸ τὴν εὐκαιρίαν καὶ διὰ νὰ προσκαλέσωμεν ὅλους ὅσοι τυχὸν ἔχωσι τοιαύτης φύσεως ἔγγραφα, νὰ ἐκπληρώσωσι πολῦτιμον εἰς τὸ κοινὸν ὑπηρεσίαν, σπεύδοντες νὰ τὰ δημοσιεύσωσι, διότι τρῶντι μόνον διὰ τοῦ τρόπου τούτου θέλει τεθεῖ ὁ ἱστορικὸς εἰς κατάστασιν νὰ ἐκφέρῃ ἀμερόληπτον καὶ δίκαιαν κρίσιν.

Ἡ κηδεῖα τοῦ Κυρίου Ὀδοσφρέδου Μύλλερ.

Ἡ ἀρχαιολογία ἀπώλεσε τὸν ἐξοχώτερον θιασώτην της τὸν Κ. Μύλλερ. Ἡρὸ καιροῦ μετέβη ἀπὸ Ἀθηνῶν εἰς Δελφούς καὶ κατεγίνετο ἀόκνως εἰς τὸ χωρογραφικὸν μέρος τῶν Δελφῶν. Ἡ περὶ τὴν ἐπιστήμην προσπάθειά του, ἐν καιρῷ θέρους, ἐθυσίασε τὸν ἄνδρα τούτον πολιτογραφηθέν-

τα εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα διὰ τῆς ἐπισήμης, εἰς τὴν νεώτεραν, διὰ τοῦ ἀκραιφνοῦς φιλελληνισμοῦ του, τὸν ὅποιον ὑπεξέκαιον τὰ φιλελεύθερά του φρονήματα, ἀναδειχθέντα καὶ εἰς τὰ τελευταῖα συμβεβηκότα τοῦ Πανεπιστημίου Γοττίγγης.

Τὸ ἀκαδημαϊκὸν τοῦ Πανεπιστημίου συμβούλιον, καθὼς ἠγγέλθη τὸν θάνατον τοῦ Μύλλερ, συνελθὼν ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Κ. Μ. Ἀποστολίδου καὶ Θεωροῦν ὡς ἴδιον του ἔργον τὸ νὰ χορηγήσῃ τὰς πενθίμου τιμὰς, διέταξε πρὸς τοῖς ἄλλοις νὰ ταφῇ εἰς τὸν λόφον τοῦ Ἀκαδήμου, δίδον τὸν τόπον ὅπου λαμπρότερον διέπρεψεν ἡ ἀνθρώπινος διάνοια, ὡς ἀναπαυτήριον εἰς ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος κατένόησε καὶ ἐμάντευσεν εὐφύεστερον τὴν Ἑλληνικὴν ἀρχαιότητα. Ἐλπίζοντες εἰς τὸ προσεχὲς φυλλάδιον νὰ δώσωμεν πραγματείαν περὶ τῶν ἐργασιῶν τοῦ Μύλλερ, καταχωρίζομεν πρὸς τὸ παρὸν τὸν λόγον, τὸν ὅποιον ἐπὶ τοῦ τάφου του ἐξεφώνησεν, ὁ Κ. Φίλιππος Ἰωάννου κατὰ παράγγελίαν τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ Συμβουλίου.

Λόγος εἰς Ὀδοφρέδον Μύλλερρον καθηγητὴν τῆς φιλολογίας καὶ ἀρχαιολογίας ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ τῆς Γοττίγγης, ἀποθανόντα ἐν Ἀθήναις τὴν 20 Ἰουλίου 1840, καὶ ἐνταφιασθέντα τὴν 21 τοῦ αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ λόφου τῆς πλατωνικῆς Ἀκαδημίας, ἐκφωνηθεὶς ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ Φιλίππου Ἰωάννου.

Εἶναι ἤδη τέταρτος μῆν, ἀφοῦ ὑπεδέχθημεν μετὰ χαρᾶς εἰς τὸ ἀπτικὸν ἔδαφος καὶ ἠσπίσθημεν φιλοφρόνως τὸν ἔξοχον ἄνδρα Ὀδοφρέδον Μύλλερρον, καὶ σήμερον συνεργόμεθα σκυθρωποὶ καὶ περίλυποι διὰ τὸ ἀσπασθῶμεν αὐτὸν τὸν ἔσχατον ἀσπασμόν. Ἡ φήμη προπορευομένη τότε ἀνήγ-

γειλλον εἰς ἡμᾶς, ὅτι ὁ περικλεῆς οὗτος φιλόλογος καὶ ἀρχαιολόγος, τοῦ ὁποίου ὁ βίος ὀλόκληρος ὑπῆρξε συνεχῆς μελέτη τῆς ἱστορίας καὶ γεωγραφίας, τῶν τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν, τῶν πολιτευμάτων καὶ θρησκευμάτων τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, ἤρχετο νὰ ἐπισκεφθῆ τὴν πατρίδα μας, καὶ νὰ γενῆ αὐτόπτης τῶν μεγαλοπρεπῶν ἐρείπιων αὐτῆς καὶ, τῶν λαμπρῶν λειψάνων τῆς ἑλληνικῆς ἀριστοτεχνίας. Ὅπως διὰ τοῦτο χαρὰν ἐχάρη τότε ἕκαστος ἐξ ἡμῶν μέλλων νὰ ἴδῃ καὶ νὰ γνωρίσῃ προσωπικῶς τὸν ἔξοχον ἄνδρα, τὸν ὁποῖον αἱ Ἑλληνικαὶ μοῦσαι ὠκείωσαν ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων μὲ τὴν πατρίδα μας. Ὅπως μᾶς ἠύφρανεν ἡ ἐλπίς, ὅτι ἢ κατὰ τὴν Ἑλλάδα περιήγησις τοῦ πολυμαθοῦς καὶ βαθύνοου τούτου ἀνδρὸς ἔμελλε νὰ φέρῃ ὄφελος μέγα εἰς τὴν ἐπιστήμην, τῆς ὁποίας κατέστη ἱεροφάντης, νὰ διαλευκάνῃ πολλὰ αὐτῆς σκοτεινὰ καὶ ἀσαφῆ καὶ νὰ ἀκριβώσῃ πολλὰ ἀτελῆ καὶ ἀμφίβολα! Ἀλλὰ σήμερον ἡ χαρὰ ἡμῶν μετεβλήθη εἰς θλίψιν, αἱ ἐλπίδες ἡμῶν κοῦφαι ἐξηνεμώθησαν, καὶ ἡμεῖς συνερχόμεθα κατηφείς, διὰ νὰ προπέμψωμεν τὸν προσφιλῆ ἡμῶν ξένον ἀποχωροῦτα. Τὸν προπέμπομεν τάχα ἐπανερχόμενον εἰς τὴν σοφὴν Γερμανίαν, εἰς τοὺς κόλπους τῆς ποθεινῆς τοῦ οἰκογενείας, εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς σεμνῆς τοῦ συζύγου, ἣτις μετὰ τῶν φιλιτάτων τοῦ τέκνων ἐκ τῆς μακρᾶς ταύτης ἀποδημίας μὲ πάλλουσαν καρδίαν τὸν περιμένει; Τὸν προπέμπομεν τάχα ἐπιστρέφοντα εἰς τὴν διδασκαλικὴν τοῦ καθέδραν, ὅπου ἑκατοντάδες πρὸς λόγους ὀργῶντων νεανίσκων προσδοκῶσι τὴν ἄφιξίν του, διὰ νὰ συρρέουσιν εἰς τὸ εὐρύχωρόν του ἀκροατήριον καὶ ὠφεληθῶσιν ἀπὸ τὴν σοφὴν τοῦ διδασκαλίου; Τὸν προπέμπομεν τάχα ἐπανακάπτοντα εἰς τὰ λαμπρὸν ἐκεῖνο στάδιον τῆς ἐπιστημονικῆς δόξης, τὸ ὁποῖον μὲ τόσον κρότον διέδραμε, διὰ νὰ δώσῃ νέα δείγματα τῆς μεγαλοφυΐας καὶ βαθυνοίας του, καὶ νὰ ἀποδείξῃ νέας πηγὰς ἱστορικῶν καὶ ἀρχαιολογικῶν συζητήσεων, ἀνακαλυφθεῖσας ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὴν πολύμοχθον περιήγησίν του; Ἡ λύπη δὲν ἠθέλεν εἶσθαι τότε τόσον βαθεῖα, ἢ κατήφεια

δὲν ἤθελε κυριεύει οὕτω τὰ πρόσωπά μας ! Τὸν ἀποπέμ-
πομεν ἀποδημοῦντα μακρὰν καὶ ἀνόστητον ἀτοδημίαν τὸν
προπέμπομεν εἰς τὸν τάφον, εἰς τὸν ὁποῖον τὸν ἔλκει ὁ
ἀμείλικτος Θάνατος, ἀπατήσας καὶ ἡμῶν καὶ τοῦ ἐπιστημο-
νικοῦ κόσμου τὰς προσδοκίας. Ἐγὼ δὲ ὠρίσθην ὑπὸ τῶν
συγκαθηγητῶν μου νὰ πληρώσω εἰς τὴν προπομπὴν ταύ-
την χρέος βαρὺ καὶ θλιβερὸν, καὶ νὰ ἐκφωνήσω ἐπὶ τοῦ
χείλους τοῦ τάφου τὸν ἐξιτήριον λόγον.

Περιμένει ἴσως τὸ πολυπληθὲς καὶ ἀξιότιμόν μου ἁ-
κροατήριον νὰ μὲ ἀκούσῃ περιγράφοντα ἀπ' ἀρχῆς τὸν
βίον τοῦ δικαστικοῦ ἀνδρός, ὡς σύνηθες εἰς περιστάσεις τοι-
αύτας, διεξερχόμεον τὰ κατὰ τὴν γέννησίν του καὶ ἀγωγὴν,
τὴν ἐν τοῖς γυμνασίοις καὶ ταῖς ἀκαδημαῖαις μαθητείαν του
καὶ ἀνευρίσκοντα ἐν αὐτοῖς ὕλην ὑψηλῶν ἐγκωμίων ἢ ἴσως
περιμένει νὰ μ' ἀκούσῃ ἀπαριθμοῦντα ἀκριβῶς τὰ διάφο-
ρα φιλολογικὰ, ἱστορικὰ καὶ ἀρχαιολογικὰ του πονήματα
μὲ τὰ ὁποῖα ἐπλούτισε τὴν ἐπιστήμην, διεξηγούμενον τὰ
πολλὰ καὶ μεγάλα πλεονεκτήματα, τὰ ὁποῖα ἐξαιρουσι
τὴν ἀξίαν των, καὶ παριστάνων τὴν μεγίστην ὠφέλειαν
τὴν ὁποῖαν ἐπὶ τῆς ἀκαδημαϊκῆς καθέδρας φιλοπόνως διδά-
σκων παρήγαγεν. Ἄλλὰ πρὸς τὸ μέγα τοῦτο ἔργον καὶ
δυσχερὲς οὔτε εἶμαι προσηκόντως συντεταγμένος, οὔτε ὁ
παρῶν καιρὸς ἐξαρκεῖ. Ὅθεν παραλείπων τοῦτο εἰς ἄλλους
ὅσοι καὶ τὰς ἐξ ἀρχῆς περιστάσεις τοῦ βίου του γνωρίζουσι
ἀκριβέστερον, καὶ τὰ διάφορα αὐτοῦ συγγράμματα ἐπιμε-
λέστερον ἐμελέτησαν, περιορίζω τὸν περὶ τούτων ἀπάντων
λόγον μου εἰς μόνον τὰ ἀκόλουθα.

Ὁ Ὀδοφρέδος Μύλλερὸς γεννηθεὶς εἰς Σιλεσίαν ἐκ
γονέων ἐνδεῶν, ἀλλ' ἀξιότιμων καὶ σεβασμίων ἐπέδοθη
ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων μὲ ἀπαράμιλλον ζέσιν εἰς τὰ ἐγκύκλια
μαθήματα, εἰς τὰ ὁποῖα διέπρεψε ταχέως διὰ τῆς σπανίας
του εὐφυΐας. Τὸ στάδιον τῶν ἀκαδημαϊκῶν μαθημάτων του
διήνυσσε λαμπρῶς εἰς τὸ λαμπρὸν τοῦ Βερολίνου πανεπι-
στήμιον, εἰς τὸ ὁποῖον φοιτῶν καὶ περὶ τὴν φιλοσοφίαν
καὶ τὰς ἐπιστήμας προσηκόντως ἐσπούδασε, καὶ ἰδίως τὰς

φιλολογικὰς καὶ ἀρχαιολογικὰς παραδόσεις τοῦ περιωνύμου Βοικίου μὲ ἐξαιρετον ζήλον καὶ ἐπίδοσιν ἠκροάσθη· Ἐχων ἐκ φύσεως τὸ δῶρον εὐφυΐας σπανίας, καὶ μὲ σπουδὴν ἀκάματον ἐγκύπτων εἰς τὰ μαθήματα, συνέλεξε πρῶϊμα τασοῦτον γνώσειν Ἰησαυρὸν, ὅσον σπανίως εὐρίσκεται εἰς τὴν πνευματικὴν ἀποθήκην καθηγητῶν πρεσβυτέρων. Μόλις εἰκοσαετῆς ὢν τὴν ἡλικίαν ἐξεπόνησε τὴν ἀρχαιολογίαν τῆς Αἰγίνης, ἐπιγράψας τὸ πόνημά του Αἰγινητικὰ, εἰς τὰ ὅποιον διηύγασαν αἱ πρῶται ἀκτῖνες τοῦ ἐξόχου τοῦ πνεύματος. Τοῦτο παρηκολούθησε τὸ περὶ Μινυῶν καὶ Ὀρχομενοῦ ἐξαιρετον σύγγραμμά του, τὸ ὅποιον εὐδοκίμησαν μεγάλως μεταξὺ τῶν σοφῶν ἱστοριογράφων καὶ ἀρχαιολόγων τῆς Γερμανίας, ἐξέτεινε πανταχοῦ καὶ ἐστερέωσε τὴν ἐπιστημονικὴν αὐτοῦ δόξαν. Ὅθεν περὶ τὸ εἰκοστὸν δεῦτερον ἔτος τῆς ἡλικίας του προσεκλήθη ἐκ Βρεσλαβίας ὡς καθηγητῆς εἰς τὴν ἐν Γοττιγγῇ ἀκαδημίαν, καὶ ἀνέβη μετ' εὐφημίας τὴν διδασκαλικὴν ἐκείνην καθέδραν, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔμελλε νὰ λάμψῃ ὡς πρωτόβαθμος ἀστὴρ τοῦ ἐπιστημονικοῦ στερεώματος. Ὁ πλοῦτος τῶν γνωσεῶν του συνεζευγμένος μὲ τοῦ λόγου τὴν εὐροίαν κατέστησαν αὐτὸν καθηγητὴν περιώνυμον, καὶ ἔσυραν εἰς τὴν Γοττιγγῆν πανταχόθεν πλήθος νέων φιλομαθῶν διὰ νὰ ἀκροασθῶσι τὰς σοφὰς παραδόσεις του. Εἰς τὸ διάστημα τῆς ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ καθηγεσίας του ἐφιλοπόνησε τὴν ἀρχαιολογίαν τῶν Δωριέων, τὴν τῶν Τυρρηνῶν, τὴν τῶν τεχνῶν, τρία σοφὰ συγγράμματα, αἰώνια μαρτύρια τῆς πολυμαθείας καὶ βαθυνοίας του. Ἐκτὸς τούτων μετέφρασεν εἰς τὸ Γερμανικὸν ἰδίωμα καὶ διεσίφησε μὲ πολλὰ καὶ σοφὰ σχόλια τοῦ Αἰσχύλου τὰς Εὐμενίδας, διώρθωσε καὶ ἐξέδωκε μὲ κριτικὰς σημειώσεις τὸν Οὐάρωνα καὶ τὸν Φῆστον, καὶ πλήθος ἄλλων φιλολογικῶν, ἱστορικῶν καὶ ἀρχαιολογικῶν πονημάτων συνέταξε, τὰ ὅποια ἠνέκλεισαν αὐτὸν καὶ ἐλάμπρυναν. Ἡ ἐκ παιδὸς συνεχὴς μελέτη τῆς ἱστορίας καὶ ἀρχαιολογίας τῆς Ἑλλάδος ᾤκείωσαν αὐτὸν οὕτω μὲ τὴν πατρίδα μας, ὥστε

δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν, ὅτι ζῶν εἰς τὴν ὑπερβόρειον Γερμανίαν ἔζη ἐντὸς αὐτῆς τῆς Ἑλλάδος καὶ ἔπνεε τὸν ἀέρα τῆς. "Ὅτι τοιοῦτος ὢν δὲν ἐδύνατο νὰ μείνῃ ἀδιάφορος πρὸς τὴν τύχην τῆς νέας Ἑλλάδος, συμπεραίνεται μὲν οἴκοθεν, τὸ μαρτυροῦσι δὲ καὶ ὅσοι ἐκ τῶν ἡμετέρων ἠτύχησαν νὰ τὸν γνωρίσωσι μαθητεύοντες εἰς τὸ πανεπιστήμιον τῆς Γοττίγγης. Ὁ Ὄδοφρέδος Μύλλερὸς ἦτον ἐκ τῶν φιλελλήνων ἐκείνων, οἵτινες ὄχι μόνον προσηγόρευσαν περιχαρεῖς τὴν ἐλευθερίαν, ὅτε ξιφηφόρος ἀνεφάνη κατὰ τὸ 1821 ἔτος εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὄχι μόνον ἠυχήθησαν ἐκ καρδίας ὑπὲρ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ ἐνδόξου ἀγωνίᾳ μας, ἀλλὰ καὶ συνήργησαν πρὸς τοῦτο καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ τὸ κατὰ δύναμιν. "Ὅτε δὲ ἡ Ἑλλὰς ἀπελύθη παντελῶς τῶν δουλικῶν τῆς δεσμῶν, ἐκαθαρίσθη ἀπὸ τοῦ βαρβαρικοῦ μολυσμοῦ καὶ ὑπὸ κυβέρνησιν ἔμφρονα καὶ πατρικὴν ἄρχισε ν' ἀπολαύῃ τῆς εὐνομίας τὰ ἀγαθὰ, ἀνεφλέχθη ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας τοῦ νὰ πατήσῃ τὸ ἥδη ἐλεύθερον ἔδαφός τῆς καὶ νὰ ἐπισκεφθῇ τὰ ἐν αὐτῇ σωζόμενα μνημεῖα τῆς ἀρχαίας εὐκλείας τῆς, τὰ ὁποῖα ὑπῆρξαν διηνεκὲς ἀντικείμενον τῶν ἐπιστημονικῶν ἐρευνῶν του. "Ὅθεν κατέλιπε τὴν ὑπερβόρειον Γερμανίαν καὶ διελθὼν τὴν Ἰταλίαν ἔφθασε κατὰ τὸ ἔαρ εἰς τὰς νέας Ἀθήνας. Τὸν εἶδομεν μὲ μεγάλην χαρὰν ἐν τῷ μέσῳ ἡμῶν τὸν ἠσπασθημεν ὡς ἐνδοξὸν συνθιασώτην καὶ φίλον εἰλικρινῆ τῆς πατρίδος· ἠκούσαμεν εὐγνωμόνως τὰς θερμὰς εὐχὰς, τὰς ὁποίας πολλάκις ἐκ τῶν μυχῶν τῆς καρδίας του ὑπὲρ τῆς κραταιώσεως καὶ εὐημερίας τῆς πατρίδος μας καὶ τῆς προόδου τῶν ἐπιστημονικῶν μας καθιδρυμάτων ἐξέφρασεν· ἐθέλχθημεν ἀπὸ τὸ εὐπροσῆγορον αὐτοῦ καὶ πραιΐθυμον· ἐθαυμάσαμεν τὴν ἀκάμαντόν του φιλοπονίαν εἰς τὴν ἀνίχνευσιν καὶ ἔρευναν τῶν ἀρχαίων μνημείων, τῶν σωζομένων ἔτι εἰς τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἠυχήθημεν εἰς αὐτὸν ὑγείαν ἀνεπηρέαστον εἰς τὴν λοιπὴν κατὰ τὴν Ἑλλάδα ἐπιστημονικὴν του περιοδείαν. Ἀλλὰ φεῦ! αἱ εὐχαὶ ἡμῶν ἔμελλον νὰ μὴ πληρωθῶσι· Μεταξὺ τῶν δυσχερῶν ἔργων τοῦ πολυμύχθου τοῦ περιη-

γήσεως ἀφειδήσας ὑπὲρ τὸ δέον ἑαυτοῦ, πρὸς χάριν τῆς ἐπιστήμης, διὰ μόνην τὴν ὁποίαν φαίνεται ὅτι ἔζη καὶ ἔπνεε, κατεσχέθη ὑπὸ νόσου δεινῆς, τὴν ὁποίαν οὔτε ἡ εὐρωστος φύσις του, οὔτε ἡ ἄοκνος ἐπίσκεψις καὶ ἐπιμελὴς θεραπεία ἰατρῶν σοφῶν καὶ ἀξιοτίμων νὰ καταπαλαίσωσιν ἐδυνήθησαν. Τὸν ἤρπασε λοιπὸν ἐκ μέσου ἡμῶν ὁ θάνατος θερίσας αὐτὸν πρόωρα μὲ τὸ ὀξύστομον δρέπανόν του. ἔστέρησεν αὐτοῦ τὴν σοφὴν Γερμανίαν, τῆς ὁποίας ἦτο τὸ σέμνωμα· ἔστέρησεν αὐτοῦ τὴν τῆς Γοττίγγης Ἀκαδημίαν, τῆς ὁποίας ἦτο ὁ κόσμος, καὶ ἡ ὁποία βεβαίως θέλει θρηνησεὶ τὴν τελευταίαν ταύτην καὶ βαρυτάτην τῶν ζημιῶν τῆς ζημία.

Ἡ Ἑλλάς, ἄνερ μακάριε, ἣτις ἠσχόλησε καθ' ὅλον τὸν βίον τῶν πνευμάτων σου, ἔμελλε νὰ δεχθῆ καὶ τηρήσῃ εἰς τοὺς κόλπους τῆς καὶ τὸ νεκρὸν σου σῶμα θανόντος. Ἐμελλες νὰ κοιμηθῆς τὸν αἰώνιον ὕπνον εἰς τὴν κλεινὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν, καὶ ἀπὸ τῶν πολλῶν ἐπιστημονικῶν σου μόχθων ν' ἀναπαυθῆς ἐνταῦθα ἐπὶ τοῦ τραχεῖος λόφου τῆς πλατωνικῆς ἀκαδημίας, ὅπου πολλάκις ἐν τῷ βίῳ σου ἀποπτὰν περιεπόλει τὸ πνεῦμα σου, καὶ ὅπου ἡ κόνις σου μέλλει ν' ἀναμιχθῆ μὲ τὴν κόνιν τοσοῦτων σοφῶν καὶ ἐνδόξων ἀνδρῶν τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, τοὺς ὁποίους ἐζήλωσας· Δέχθητι, ἄνερ μακάριε, τὰ δάκρυα τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ ἡμῶν συλλόγου, δέχθητι τὸ τελευταῖον ἡμῶν πρόσφεθγμα τοῦτο καὶ ζῆθι εἰς τὴν αἰωνιότητα. ὅτι Δίκα κιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ ὑψίστῳ.